

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2540). แผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย.
กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). แผนแม่บทวาระแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน. วารสาร
ธุรกิจท่องเที่ยว. ฉบับที่ 8 เดือนสิงหาคม. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2551). โครงการสำรวจระดับความรับรู้การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ
ของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ฝ่ายนโยบายวางแผน กองวางแผนการท่องเที่ยว.
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). แผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย. กรุงเทพฯ :
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2555). แผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย.
กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กาญจนา แสงลิ้มสุวรรณ. (2555). การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน. มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ.
- กิตติรัช เตชะวีรากร. (2551). ธุรกิจเชื่อมโยงกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการ
ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ. จังหวัดเชียงใหม่
- กุลแก้ว คล้ายแก้ว. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการเปลี่ยนแปลงวิถี
ชีวิตลำน้ำเข็ก อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- กุลแก้ว คล้ายแก้ว. (2552). บทสังเคราะห์ธุรกิจท่องเที่ยวชุมชนต้นแบบ: “วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยว
ลำน้ำเข็ก อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก” (ออนไลน์). แหล่งที่มา www.ms.psu.ac.th
- เกศินี พรหมบุตร. (2554). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ใน
เขตเทศบาลตำบลเวียงอำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย.
- คณะเทคโนโลยีการเกษตร. (2553). การท่องเที่ยวเชิงเกษตร. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระ
จอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง
- คำพันธ์ เชิดไชย. (2553). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ชุมชนบ้านผาชัน ตำบลสำโรง
อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี.
- งามพิศ สัตย์สงวน. (2542). การวิจัยทางมานุษยวิทยา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:
เจ้าพระยาการพิมพ์.

- จิระ หงส์ลดารมภ์. (2550). แนวคิดและทฤษฎีเพื่อการพัฒนา“ทรัพยากรมนุษย์” (ออนไลน์).
แหล่งที่มา <http://www.chiraacademy.com/concept.html>
- จิตติ กิตติเลิศไพศาล. (2554). การพัฒนาวิสาหกิจชุมชนภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงใน
จังหวัด สกลนคร. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- จุลศักดิ์ ชาญณรงค์. (2546). ธุรกิจชุมชน : ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่.
สุทธิปริทัศน์. 17(51), 80-86.
- ใจมานัส พลอยดี. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของธุรกิจชุมชน
เปรียบเทียบภาพรวมและภาพย่อย (อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร และอำเภอลานสกา
จังหวัดนครศรีธรรมราช). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โถมสิริ ทิมสุทิน และคณะ. (2547). รายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการและพัฒนาเครือข่าย
การท่องเที่ยวโดยชุมชน พื้นที่จังหวัดเชียงใหม่. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ชวลิต สวัสดิ์ผล. (2546). การสังเคราะห์ผลงานของสถาบันราชภัฏสวนดุสิตเกี่ยวกับวิสาหกิจ
ชุมชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ซัชพล ทรงสุนทรวงศ์. (2545). การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในการจัดการนันทนาการและการ
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.
- ซัชพล ทรงสุนทรวงศ์. (2546). มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ชุกกลิ่น อุนวิจิตร และคณะ. (2548). ศักยภาพและความต้องการในการวางแผนและจัดการท่องเที่ยว
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. (2542). ธุรกิจชุมชน เส้นทางที่เป็นไปได้. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐและพิทยา ว่องกุล. (2550). เศรษฐศาสตร์การเมือง: วิสาหกิจชุมชน กลไก
เศรษฐกิจฐานราก. กรุงเทพฯ: เอ็ดดิสันเพรสโปรดักส์.
- ณัฐกานต์ เฟื่องหาพันธ์. (2554). การพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อำเภอ
เชียงคาน จังหวัดเลย. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ณัฐดา วงษ์นายะ. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวประวัติศาสตร์กำแพงเพชร. เมืองมรดกโลก .มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

- ดวงสมร พุทธิพิบูล. (2549). รายงานการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการวิสาหกิจชุมชน: กรณีศึกษา
วิสาหกิจชุมชน กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรหนองรีร่วมพัฒนา อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี.
สำนักส่งเสริมและพัฒนาการเกษตรที่ 2.
- ดิรก สาระวดี. (2539). ยุทธศาสตร์การพัฒนาธุรกิจชุมชน. สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.
- คุณิษฐ์ ชาวานาและคณะ .(2551). รายงานการวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน
อย่างยั่งยืนชุมชนบ้านผาแตก ตำบลสบเปิง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่. สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ดิน ปรัชญพุทธิ. (2535). การบริหารการพัฒนา. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทักษิณา สวานานนท์. (2530). คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา.
- เทพกร ณ สงขลา. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการ
ใช้ทรัพยากรเกษตรของชุมชนชน. กรณีศึกษาท่องเที่ยวเชิงเกษตรข้างกลาง จังหวัด
นครศรีธรรมราช.
- ทรงคุณ จันทระและคณะ. (2552). รายงานการวิจัย เรื่อง คุณค่าอัตลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นกับ
การนำมาประยุกต์เป็นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชนชัย ผู้พัฒน์. (2553). การจัดการเงินทุนเชิงกลยุทธ์เพื่อความได้เปรียบเชิงการแข่งขัน.
- ธงชัย ลันตวงษ์. (2543). องค์การและการบริหาร. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธรรมบุญ เนียมหอม และภานุวัฒน์ ภักดิ์วงศ์. (2542). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวทาง
ประวัติศาสตร์เชิงอนุรักษ์: กรณีศึกษาอุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพ อำเภอศรีเทพ จังหวัด
เพชรบูรณ์. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นาถวิมล วาดสันนิก. (2545). รายงานการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การตลาดแหล่งท่องเที่ยวเมือง
ประวัติศาสตร์เชียงแสน จ.เชียงราย. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นริศรา สธนสาวภาคย์. (2545). การวิเคราะห์ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพื่อ
เป็นที่มาของรายได้นอกภาคเกษตรกรรม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นราทิพย์ ชูดีวงศ์. (2547). ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาค. กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- นันท์ภัส พงศ์โกคินสถิต. (2552). รายงานการวิจัยการบริหารจัดการของผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ชุมชน อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

- นันทิยา หุตานวัตร. (2546). การพัฒนาองค์กรชุมชน. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน
- นำชัย ทนุผล. (2542). แนวคิดและวิธีการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. เอกสารประกอบการสอน คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2534). รัฐธรรมนูญฉบับวัฒนธรรมไทย. ศิลปวัฒนธรรม
- บัณฑิต อ่อนคำ และวิริยา น้อยวงศ์ นยางค์. (2533). ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาชนบทประสิทธิภาพของประเทศไทย. ภาควิชาการพัฒนาชุมชน คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). อุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: บริษัทเพรส แอนด์ดีไซน์ จำกัด.
- บุษบา หินเชาว์. (2551). รายงานการวิจัยการวิจัยแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนารูปแบบเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้านผู้ผลิตอาหารแปรรูปจากข้าวในจังหวัดพิษณุโลก. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ปาริชาติ วัลย์เสถียร และคณะ. (2540). นโยบายและมาตรการในการส่งเสริมธุรกิจชุมชน. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. กรุงเทพฯ.
- ปาริชาติ วัลย์เสถียร และคณะ. (2543). กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพมหานคร. ม.ป.พ.
- ปวีณา ทองบุญยัง. (2555). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ชุมชนบ้านบาก ตำบลบ้านบาก อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ประดิษฐ์ วงศ์สุวรรณ และคณะ. (2550). การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรพอเพียงในอีสานใต้. บุรีรัมย์ : มปท.
- ปทีป เมธาคณวุฒิ. (2544). เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ กำเนิดแจ้ง. (2554). การบริหารจัดการโครงการวัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน ตำบลหนองขาวอำเภอท่าม่วงจังหวัดกาญจนบุรี.
- พรทิพย์ กิจเจริญไพศาล. (2553). การศึกษาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. ปริญญาานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พัฒน์นรี เขียวกิตติธนา. (2548). การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร กรณีศึกษา ตำบลบางรักน้อย
จังหวัดนนทบุรี. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิทยา ว่องกุล. (2539). แนวคิดฝ่าวิกฤตทฤษฎีนิยามไร้พรมแดนเศรษฐกิจและอาชีพไทย
กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พรินติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- ไพศาล สรรสรวิสุทธิ. (2550). การพัฒนาชุมชน. รัฐศาสตร์สาส์น.
- ภาณุวัฒน์ ภัคตวิงศ์. (2540). การวิเคราะห์เชิงการเมืองของพัฒนาการและทางเลือกในการพัฒนา
นโยบายการกระจายอำนาจทางการศึกษา. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิตการปกครอง
บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภราเดช พษ์ภูมิเชิธร. (2543). การวางแผนตลาดการท่องเที่ยว: เอกสารประกอบการสอน.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภัทรภาพร จันตะนี. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การจัดการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของชุมชน:
กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนเห็ดตับเต่า ตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2543). การพัฒนาศักยภาพของชุมชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มงคล ด่านธานินทร์. (2541). เศรษฐกิจชุมชน พึ่งตนเอง เศรษฐกิจระบบ : หลักการและแนวทางปฏิบัติ.
กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น
- ระนอง จรุงกิจกุล. (2548). ศักยภาพและการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของตำบลเกาะเกร็ด อำเภอ
ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2545). หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน: เอกสารประกอบการ
บรรยาย. กรุงเทพฯ : อนุสาร อสท
- เรวัต สิงห์เรือง. (2549). การศึกษาแนวทางการบริหารจัดการแก่งสะพือแบบมีส่วนร่วม เพื่อการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
- ลำยอง ปลั่งกลาง. (2554). การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียวกรณีศึกษาวิสาหกิจ
ชุมชนการท่องเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและอ่างทอง. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนครศรีอยุธยา.
- ลีลาภรณ์ นาคทรพ. (2538). ระบบการเรียนรู้ของชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน : กรณีศึกษา
ชุมชนอีสานใต้ นนทบุรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

- ลีศักดิ์ ฤทธิเนติกุล. (2547). รายงานการวิจัยเรื่อง การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนบ้านห้วยน้ำรินอำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- วารุณี เกตุสะอาด. (2554). การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของพื้นที่เขตทิววัฒนา กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยมหิดล
- วงศ์พรหม พรหมวงศ์. (2544). เศรษฐกิจชุมชนตำบลห้วยทราย อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชร อ้นวิวัฒน์. (2554). ปัญหาและอุปสรรคในการจัดทำบัญชีวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนครราชสีมา. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2548). การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- วิทย์ ชีรสาคัด. (2533). รายงานการวิจัยเรื่องศักยภาพของชุมชนอีสาน : กรณีศึกษาบ้านฝาง. ขอนแก่น. สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา และสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วีระพล ทองมา. (2554). การบริหารจัดการการท่องเที่ยววัฒนธรรมอย่างยั่งยืนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในพื้นที่ลุ่มน้ำแม่ฮอน อําเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วีระศักดิ์ สมนานะ. (2554). การพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดเชียงใหม่. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.).
- วุฒิชัย หล้าเมือง. (2546). “ประชาสังคมเพื่อการพัฒนากระบวนการชุมชนเข้มแข็ง” (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.argi.ac.th/trfn/brain>
- ศศิกาญจน์ รัตนทวีโสภณ และ โสมสกลาว เพชรานนท์. (ม.ป.ป.). การประเมินมูลค่าประโยชน์ด้านนันทนาการของอุทยานแห่งชาติภูกระดึง. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- ศิริโรจน์ หอมมาน. (2547). ศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรหมู่บ้านรอบบริเวณ ศูนย์การศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โศจิลักษณ์ กมลศักดิ์วิกุลและคณะ. (2554).โครงการแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร : กรณีศึกษาโครงการเกษตรทฤษฎีใหม่ อำเภอเสนาห์ จังหวัดสระบุรี. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

- สถาบันการทอ้งเทียวโดยชุมชน. (ม.ป.ป.). การทอ้งเทียวเชิงเกษตร (ออนไลน์).แหล่งที่มา <http://www.cbt-i.org/>.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2542). การพัฒนาเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาและจัดการการทอ้งเทียวเชิงเกษตรเสนอต่อการทอ้งเทียวแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.
- สถาบันพัฒนาการทอ้งเทียวเพื่อบุรุษวัยด้อย. (2548). การวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการทอ้งเทียวเพื่อบุรุษวัยด้อยแบบบูรณาการอย่างยั่งยืนในจังหวัดสุพรรณบุรี. สถาบันพัฒนาการทอ้งเทียวเพื่อบุรุษวัยด้อย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. การทอ้งเทียวเชิงนิเวศ(บทความวิชาการ).
- สนั่น กัลปา. (2551). การพัฒนาอุตสาหกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนบนพื้นฐานของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน. (2555). การส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2551). หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ออนไลน์). แหล่งที่มา www.googleusercontent.com
- สำเนาวิเสาวกุลและคณะ. (2550). บทบาทของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อยุทธศาสตร์การทอ้งเทียวในกลุ่มอีสานใต้. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- สุดชีวัน นันทวัน ณ อุษยา. (2551). การจัดการการทอ้งเทียวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชนเป็นศูนย์กลาง. การค้นคว้าแบบอิสระ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชาติพิศ เหม่นน้อย. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการทอ้งเทียวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา : ตลาดบางหลวง อ่างทองบางเลน จังหวัดนครปฐม. มหาวิทยาลัยศิลปากร
- สุจิตราภา พันธุ์ไธ และธีรเทพ ชนไมตรี. (2550). ศักยภาพและความต้องการในการวางแผนและจัดการการทอ้งเทียวของชุมชนในจังหวัดเชียงราย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- สุพัตรา สุภาพ. (2541). สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครั้ว ศาสนา ประเพณี. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุนันทา คงสาย. (2553). การจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมโดยชุมชน กรณีศึกษาพิพิธภัณฑ์จิปาะถักที่สถานบ้านคูบัวจังหวัดราชบุรี.
- สุรเชษฐ์ เวชชพิทักษ์. (2533). รากฐานแห่งชีวิต = วัฒนธรรมชนบทกับการพัฒนา. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.

- สุวิทย์ ชีรสาดวัต. (2533). รายงานการวิจัยเรื่องศักยภาพของชุมชนอีสาน : กรณีศึกษาบ้านฝาง.
ขอนแก่น. สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา และสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวิภา จำปาวัลย์ และคณะ. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง ศักยภาพและการจัดการการท่องเที่ยวเชิง
ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมในตำบลบ้านเรือน อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน. สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สุวิภา จำปาวัลย์ และคณะ. (2550). ศักยภาพและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์
วัฒนธรรมในตำบลบ้านเรือน อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุวิภา จำปาวัลย์. (2550). ศักยภาพและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ใน
ตำบลบ้านเรือน อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดระนอง. (ม.ป.ป.). คู่มือกระบวนการส่งเสริมด้านการ
ท่องเที่ยวจังหวัดระนอง. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2551). หลักปรัชญาของ
เศรษฐกิจพอเพียง (ออนไลน์). แหล่งที่มา www.googleusercontent.com
- สิริวัฒนา ใจมา และบุษบา สิทธิการ. (2546). รายงานการวิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศชุมชนบ้านแม่กลางหลวง ดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่. สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย.
- เสรี พงศ์พิศ. (2552). คู่มือการทำวิสาหกิจชุมชน. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2514). การบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เกษมสุวรรณ.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2537). สังคมวิทยาชุมชน: หลักการศึกษา วิเคราะห์ และปฏิบัติงานชุมชน.
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อานนท์ อากาศิรม. (2515). มนุษย์กับสังคม สังคมและวัฒนธรรมไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:
บำรุงนุกุลกิจ.
- อารัญ บุญชัย และจินดา ตันตราวิพุธ. (2546). ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) จุดขายของ
การท่องเที่ยว. วารสารเศรษฐกิจและสังคม.
- อิราวัฒน์ ชมระกา (2550) รายงานการวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมในเขตตำบลฝายหลวง อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์.

- อรุวรรณ พันธุ์เนตร. (2541). การประเมินความต้องการมีส่วนร่วมและความต้องการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวของประชาชน: กรณีบ้านหาดไคร้ ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย.
 การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อนุชาติ พวงสำลีและ อรทัย อาจอ่ำ. (2539). การพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมไทย.
 กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อัญญารัศม์ สร้อยอินตะ. (2545). แนวทางการพัฒนาศูนย์วิจัยและพัฒนาการแพทย์พื้นบ้าน
สถาบันราชภัฏเชียงราย ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ. เชียงใหม่: สาขาวิชาการ
 จัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อภิรักษ์ พันธเสน. (2539). พัฒนาการของประเทศไทย: สมุทัยและมรรค แนวคิด ทฤษฎี ภาพรวมของการ
 พัฒนา. กรุงเทพฯ: มูลนิธิภูมิปัญญา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อภิรมย์ พรหมจรรยาและคณะ. (2546). โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวชนบท : จังหวัดภูเก็ต.
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- อิสระ ศิริไสยาสน์. (2548). การบริหารระบบฐานข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว
 อย่างยั่งยืน พื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ . สำนักงานกองทุนเพื่อสนับสนุนการ
 วิจัย
- อนุชาติ พวงสำลีและ อรทัย อาจอ่ำ. (2539). การพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมไทย.
 กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- เอนก เหลาโชติ. (2547). การบริหารจัดการธุรกิจชุมชน : กรณีศึกษา กลุ่มหัตถกรรมตุ๊กตาราชบุรี.
 มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. (2553). การจัดการการ
ท่องเที่ยวสร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรม (ออนไลน์). แหล่งที่มา http://www.dasta.or.th/th/sustain/detail_sustain.php?ID=239&SystemModuleKey=Create_Statement.
- Burke, P. J. and Reitzes, D.C. (1991). An Identity Theory Approach to Commitment. Social
 Psychology Quarterly, 54(3), 239-251.
- Marshall, Alfred. (1890). **Principles of Economics: An Introductory Volume, 1st edn.**
 London. Macmillan.

- Novelli, M. and Benson, A.M. (2005). **Niche tourism: a way forward to sustainability In:**
Novelli, M., ed. Niche tourism: contemporary issues, trends and cases. Butterworth-
Heinemann Ltd., Oxford, UK, pp. 247-250
- Porter, M. E.. (1998). **The Competitive Advantage: Creating and Sustaining Superior
Performance.** NY: Free Press, 1985.
- Kathryn Woodward. (1997). **Identity and Difference.** London: SAGE Publications Ltd.
- Stryker, S. (1980). **Symbolic Interactionism: A Social Structural Version.** Menlo Park, CA:
Benjamin Cummings.

